

Erindi flutt á Varðarfundi

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

Ræður og greinar 1929-1964.

Askja 4-1, Örk 3

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Sjálfstæðismenn hafa nú einir farið með stjórn landsins um fimm mánaða skeið.

Þeir tóku við ríkisstjórn á einhverjum Örugustu tímum, sem yfir land þetta hafa gengið. Þeir flokkar, sem áður höfðu verið í stjórn með Sjálfstæðisflokknum, höfðu gefist upp, hlaupið frá vandanum og látið hann Sjálfstæðismönnum eftir til úrlausnar. Þeir flokkar, sem svo fóru að, höfðu að vísu við kosningarnar 1937 fengið sameiginlegan meirihluta til að stjórna gegn Sjálfstæðisflokknum. Síðan, er alt var komið í Öngþveiti og þeir réðu eigi framar einir við vandann, urðu þeir þó að kveðja Sjálfstæðismenn sér til hjálpar. Og er vandinn óx og viðfangsefnið urðu óvenjulegri þá lögðu þeir alveg árar í bát og neituðu að veita málefnum ríkisins þá forstöðu, sem fólkið á sínum tíma hafði fengið þeim.

Sjálfstæðisflokkurinn einn sýndi þá, að hann var forystunni vaxinn. Hann tók einn við völdum, þótt í algerum minnihluta væri á Alþingi og lofaði að stýra málefnum ríkisins á meðan verið væri að löggesta þá breytingu á kjördæmaskipuninni, sem óhjákvæmileg var, ef þingið átti eigi algerlega að slitna úr tengslum við þjóðina.

Er ríkisstjórnin tók við völdum vantaði eigi hrakspár. Að sumu leyti hafa þær ræst. Ekki þó um aðgerðir ríkisstjórnarinnar sjálfar heldur hinna, sem hrakspárnar báru fram. Stjórnmalabaráttan hefir verið hörð hér í landi þessa síðustu fimm mánuði. Stjórnarandstæðni hefir verið ósvífari og skeytingarminni um alþjóðarhag heldur en nokkra sinni áður síðan við fengum sjálfsforræði á ný. Þetta, ásamt þeim Örugleikum, sem viðfangsefnið sjálf sköpuðu, hefir sannarlega gert að verkum, að eigi hefir verið leikur einn að standa fyrir málefnum þjóðarinnar þenna tíma.

En samt er það svo, að á þessum 5 mánuðum hafa gerst atburðir, sem áreiðanlega verður lengi minst í Íslands-sögu. Eigi til illa, heldur sem hinna merkustu átaka, sem okkar kynslóð hefir gert til góðs fyrir land og lýð.

Á þessum mánuðum hefir tekist að fá viðurkenningu eins völdugasta ríkis veraldarinnar á stofnum íslensks lýðveldis. Aðdragandi þess er öllum landslýð nú kunnur, og skal hann því eigi rakirnað sinni. Einungis skal á það drepið, að eins og þessarar viðurkenningar mun um aldir verða með fögnuði minst í íslenskum hugum, þá mun og skömm þeim, sem þegar mest reið á brugðust, og skárust úr leik til þess í skammsýni sinni að hreykja sér hátt á hindrunum þeim, sem þeir þá héldu að væri í vegi fyrir frelsi þjóðar sinnar, - þeirra skömm mun um kynslóðir verða rifjuð upp íslenskum saskulýð til viðvrunar. Gifta lands var meiri en svo, að óheill stafaði af aðföllum þessara manna. En hinu má nætri geta, að eigi hafi þær

auðveldað torunnis verk ríkisstjórnarinnar, sem með lipurð í því, er minna máli skifti, en festu í hinu, sem þýðingu hafði, tókst að halda svo á málum, sem raun ber vitni um, að fullnaðarviðurkenning á íslensku lýðveldi er fengin um leið og virðing íslensku þjóðarinnar hjá hinum miklu lýðræðisríkjum er betur tryggð en nokkru sinni fyrr.

Hinn atburðurinn, sem að vísu hefir minni þýðingu og einungis varðar innbyrðisviðskifti okkar Íslendinga, en mun þó um langan aldur verða minst sem afdrifaríkrar réttarbótar, er leiðrétting sú, sem fengist hefir á kjörðmaskipuninni.

Með henni eru skapaðir möguleikar til þess að eyða forréttingum og yfirgangi Framsóknarfólkanna í stjórnarmálum landsins. Í fimmtán ár hafa þeir verið í forystu um ríkisstjórn hér á landi.

Við munum öll, að þegar þeir voru að tryggja völd sín, þá gerði formaður þeirra sér eigi tíðræðara um neitt annað en þá öruggleika, sem stöfuðu af gjaldþroti þriggja meiriháttar atvinnurekenda í þremur fjórðungum landsins. Það var alveg rétt hjá honum, að af svo stórfeldum fjárþrotum, sem að í þessum tilfellum að vísu urðu fyrir breytta atvinnuhætti og aðstæður, hlaut að leiða margskonar röskun og því ber að halda svo á, að til slíka geti ekki komið.

En á síðustu fimm mánuðum hefir þjóðin orðið að taka við stjórn-málagjaldþroti Framsóknarflokksins. Framsókn afhenti bú sitt sjálf til skiftameðferðar, þegar hún á s'l. vori hljóp frá forystunni. Það er óhjákvæmilegt, að svo umsvifamikil skiftameðferð, sem verður á hinni ómurlegu arfleifi Framsóknar hlýtur að verða ýmsum öruggleikum hæð og eigi furða þótt sumt gangi úr skorðum á meðan verið er að gera þrotabúið upp.

Úrlausn dægurmálanna hefir því um margt verið örðug á þessum síðustu 5 mánuðum. Þeim, sem meira meta smámuni daglegs þvargi en hin stóra stefnumál, sem eiga eftir að breyta lífi kynslóðanna um áratugi og aldir, þykir því sem stjórninni hafi um sumt verið ábótavant. Einn kvartar undan því, að Magnús Jónsson hafi eigi viljað láta sig fá aukinn sykurskamt í bakaríð sitt. Annar yfir því, að hann hafi eigi fengið bíl hjá Jakobi Möller. Og sá þriðji segir, að það sé alt of erfiðt að ná í Ólaf Thors.

En eru það þessi dægurmál, sem nú á að kjósa um?

Það skal að vísu játað, að skillegt væri, að ekkert bakarí þyrfti að skorta sykur, að allir þeir 1500 menn, sem hafa sótt um bíla, gæti fengið þá, og að forsætisráðherrann hefði engu öðru að sinna en að tala við alla þá, sem eigi finst málum sínum borgið, nema þeir hafi rætt þau við hann persónulega. En þótt alt þetta væri skillegt, þá veltur samt framtíð íslensku þjóðarinnar ekki á því.

Á hinu gat hún oltið, hvort viðurkenning völdugustu lýðræðisríkjanna fengist á lýðveldinu íslenska. Þessi viðurkenning er nú fengin fyrir farsæla forystu ríkisstjórnar sjálfstæðisanna;

Frantið þjóðarinnar gat líka oltið á því, hvort Framsókn tækist að halda í rangfengin völd í skjóli úreltrar kjördæmaskipunar. Fyrir forystu Sjálfstæðismanna og ríkisstjórnar þeirra hefir þjóðin nú í hendi sinni að velta af sér Framsóknarokinu fyrir fult og alt.

Frantið þjóðarinnar veltur á því, hvernig hún heldur nú á sínu. Hverjum hún felur forystuna á næstu árum.

Hér í Reykjavík eru það fimm flokkar, sem falast eftir umboði kjósendanna.

Um tvo þeirra þarf ekki í alvöru að ræða.

Framsóknarflokkurinn hefir verið að smámorkna niður hér í bæ. Þetta er sjálfsagt í síðasta sinnið, sem hann yfirleitt býður hér fram. Um þá dauðu er sagt, að ekkert meigi segja nema gott. Um afskifti Framsóknarflokksins áf bæjarmálefnum Reykjavíkur verður aftur á móti ekkert sagt nema illt, en af því að hann er alveg að dauða kominn, er rétt að hlífa honum frá frekari umræðum.

Svipað stendur á um lið Jónasar Þorbergssonar. Í vor var útvarpsstjórinn sendur út af Framsóknarörkinni til þess að reyna að fá Reykvíkings til að dreifa svo atkvæðum sínum, að eitthvað verulegt af þeim félli dautt til jarðar, svo að Framsókn fengi því fremur stöðvunarvald það, sem hún þá sóttist eftir. Þetta mæstókst og hinn fámenni söfnuður hins síðprúða manns var að því kominn að leysast upp, þegar honum barst óventur liðsstyrkur. Árni Jónsson frá Múla sagði sig úr þeim flokki, sem hann frá upphafi hafði í verið og gekk í þessa frikirkju Jónasar Þorbergssonar. Hefir hann sjálfur sagt, að með því hafi hann etlað að breyta henni í þá Múlakvísl, sem tæki kjósendastraum frá Sjálfstæðisflokknum. Með þessu hefir Árni sjálfur valið sér það nafn, að hann se' kvíslingur gagnvart sínum gamla flokki og þar með einkent þessa starfsemi sína. Skal það eitt um þetta athæfi Árna Jónssonar sagt, að verknaðurinn sjálfur eðli sínu samkvæmt sýnir, að manningnum eigi er treystandi, sem þá einnig skýrir, hvernig á því stendur, að hann, þrátt fyrir marga góða kosti, skuli hafa hafnað í hinum ótútlega söfnuði Jónasar Þorbergssonar.

Þessir tveir framboðslistar, listi Framsóknar sjálfrar og listi hins útsenda Framsóknarmanns Jónasar Þorbergssonar hafa hvorugir neinn möguleika til að koma manni að, og þeim atkvæðum, er á þá falla er því kastað á glæ.

Þeir þrír listar, sem verulegu fylgi ná og þingmenn fá kosna eru listi Alþýðuflokks, kommunistar, sem nú nefna sig Sameiningarflokk alþýðu, socialistaflokkinn, og Sjálfstæðismanna. Á milli þeirra stendur því baráttan.

Um Alþýðuflokkinn er það að segja, að ýmar kenningar hans láta vel í eyrum og þegar menn heyra þær áferðarfallega fram settar eins og hjá Haraldi Guðmundesyni á dögunum, þá kynni manni að fljúga í hug, að þarna veri þeir, sem framtíðina settu fyrir sér.

En þar ber einungis einn skugga á, Þessar fögru kenningar hafa þegar fengið reynslunnar dóm og hann stóðust þar ekki. Það eru sumir sem segja, að það hafi verið Alþýðuflokksforingjunum að kenna, ódugnaði þeirra og aðgerðarleysi eða jafnvel öðru verra, hve illa tókst til á meðan þeir stjórnðu. Þetta er misskilningur. Foringjar Alþýðuflokksins eru margir mikilhæfir menn, en úrræðin, sem þeir bentu á, dugðu ekki. Því meir sem eftir þeirra stefnu var farið, því ver fór.

Öllum er nú t.d. ljóst, að aldrei var ver komið fyrir síldarúteignum en á meðan Síldareinkasalan sáluga starfaði. Vaxandi fjöldi er einnig ljóst, að þótt græðst geti á bæjarútgerð á meðan öll útgerð gengur vel, þá er ráðið til umbóta, þegar útgerðin á við örðugleika að etja, ekki að stofnsetja bæjarútgerð. Afleiðingin af því er þá sú ein, eins og nærri lá að í Hafnarfirði færi, að útgerðin gerir sjálfst bæjarfélagið gjaldþrota með sér. Eina ráðið er, að fara eftir hinni einföldu grundvallarreglu Sjálfstæðismanna að sjá svo um, að útgerðin hafi möguleika til að bera sig. Ef svo er eigi að farið, hlýtur illa að enda, hvort sem það er einstaklingur eða hið opinbera, sem útgerðina rekur.

Jafnvel þau góð mál, sem Alþýðuflokkurinn hefir tekið upp, eins og bygging verkamannabústaða, hefir gengið langsamlega best að framkvæma þar sem eftir annari stjórnarstefnu en þeirra var farið. Í þeim efnum hefir Reykjavík undir stjórn Sjálfstæðismanna haft forystuna en seluriki Alþýðuflokksins, Ísafjörður, verið langsamlega aftur úr.

Hitt er svo annað, að Alþýðuflokksforsprökkunum eins og öðrum, sem til valda hafa komist, eru um margt mislagðar hendur, umfram það, sem stefnu þeirra verður kent. Þannig er t.d. um öll skifti þeirra af húsnæðisvandrunum hér í bæ. Nú gera þeir harða hrifð að Sjálfstæðismönnum fyrir húsnæðisskort í bænum. Þetta er gert þrátt fyrir það, þótt Reykjavíkurbær hafi s.l. ár komið upp yfir eitt hundrað ágætum bráðabirgðaíbúðum og sé nú að láta reisa líðlega 40 fyrirmgundar íbúðir suður á Melum. Bærinn hefir þannig meira aðgert í þessum efnum heldur en nokkuð annað bæjar- eða sveitarfélag á landinu. Er það þeim mun eftirtektarverðara, þar sem Sjálfstæðismenn telja að öðru jöfnu réttara, að einstaklingur reisi húsinn heldur en hið opinbera. En stefnu sinni samkvæmt, þá skerast þeir í leikinn, þegar þörf er á og þeim er það mögulegt, vegna þess að Reykjavíkurbær hefir verið betur stjórnað en þeim stöðum, þar sem önnur stefna ræðir.

Bæjarstjórninni hefir raunar eigi tekist að ráð til fulls framúr húsnæðisvandrunum í bænum. En þá ber á það að líta, að formaður lþýðuflokksins dró það um ár á meðan hann var ráðherra að verða við éttmetum kröfum bæjarstjórnarinnar um forgangerétt íbúð bæjarins, fram utanbæjarmenn, að húsnæði hér. Og síðan lét húsnæðisnefnd, um um framkvæmd þessa lagabóðs atti að sjá og að meiri hluta er í þuð hátt settum Alþýðuflokksmönnum, annað ár líða, þangað til kið var að framfylgja því. Það var fyrst er bæjarstjórn fór út ír sitt valdsvið og heimtaði aðgerðir að handa var hafist.

Ásakarnir eru bornar fram um það, að eigi hafi verið lögboðin skömtun á húsnæði. Eg hefi að vísu af fullri einurð fylgt eftir þeirri samþykkt þjárráðs, að heimilað væri að ráðstafa lítt notuðu húsnæði. En ég verð að segja, að á meðan Alþýðublaðið nærri daglega birti fullyrðingar um, að fjöldi alveg ónotaðra íbúða sé í benum og á meðan húsaleigunefnd, sem Alþýðuflokkurinn hefir meirihluta í, af einhverjum ástæðum lstur hjá líða að ráðstafa þessum íbúðum handa húsnæðislausu fólki svo sem hún hefir lagaheimild til, þá er von að nokkur tregða sé á, að bráðabirgðalög séu gefin til jafna róttakrar ráðstöfunar sem skömtunar á húsnæði. Vil ég þó með engu móti verja óhóflega notkun húsnæðis. Þvert á móti víti ég hana harðlega og bendi þeim á, sem um hana gerað sekir, að þegar neyðin knýr að dýrum verður að taka húsnæði þar sem það er til.

En svo að frá þessu sérstaka máli, húsnæðisvandræðunum, sé horfið og aftur að Alþýðuflokknum, þá er veikleiki hans sá, að hversu góðum mænnum, sem hann hefir á að skipa og hversu vel, sem þeir halda á málum flokksins, þá fá þeir aldrei við bölváðar stæðreyndirnar ráðið. Þær hafa orðið stefnu þeirra að fjörtjóni og þessvegna er hætt við að fylgi þeirra verði minna en sjálfir myndu þeir kjósa.

Um kommunistana er sumt líkt og Alþýðuflokkinn en annað ólíkt. Báðir lofa þeir öllum gulli og grænum skógum, kommunistarnir sjálfsagt eigi af minni einlægni en hinir. Munurinn er sá, að þar sem fólkið þegar af fenginni reynslu hefir fengið meira en nóg af Alþýðuflokknum, þá eru kommunistarnir enn óreyndir, og þessvegna verða fleiri til að trúá þeim í bili.

Eg segi, að kommunistarnir séu enn óreyndir. Það er rétt, að því leyti, að enn hafa þeir aldrei átt fulltrúa í íslenskri ríkisstjórn. Þessvegna hefir enn eigi farið fyrir þeim eins og Alþýðuflokknum, að fólkið fann því sárar til atvinnuleysis og úrþingar því meir sem völd flokksins urðu. Þessvegna hafa kommunistar enn þá öfundaverðu - en óeitanlega hálf lóðurmannlegu - aðstæðu að geta gagnrýnt allt og alla án þess að hafa þurft að sýna, hvað í þeim býr þegar á skal reyna.

En þrátt fyrir þessa aðstæðu kommunista, þá hefir samt fengist af þeim sú reynsla, að þeir sem skilja vilja, mega nú þegar skynja að frá þeim er eigi frelsunar von. Eg gat áðan um það, sem öllum íslendingum er hugstætt, að undir forystu Sjálfstæðisanna hefir fengist viðurkenning hinna völdugu Bandaríkja á stofnun íslensks lýðveldis og mega kommunistar eiga það, að framkoma þeirra í því máli á síðasta þingi var á engan hátt vitaverð.

En vilja menn nú samt eigi velta því fyrir sér, hvort þeir halda, að t.d. því máli hefði verið borgið undir forystu kommunista?

Er þá rétt að rifja ögn upp fyrir sér afskifti þeirra af utanríkisámalunum.

Verður mér þá fyrst fyrir að minnst þess, að á fyrstu árum mínum í bæjarstjórn, 1934 og þar á eftir, kom Einar Olgeirsson stundum á fund í bæjarstjórn í forföllum félaga sinna þar.

Ég skal jata, að mér hefir stíð þótt mikið til bæjarstjórnar Reykjavíkur koma og talið vald hennar vera töluvert, en samt man ég það, að nokkuð þótti mér í mikið ráðist, þegar Einar Olgeirsson hvað eftir annað gerði hana að vettvangi skafra raðhalds um alheimsstjórnmal og réðist þar með heiftúðarlýrðum á þjóðabandalagið og stimplaði það sem einn höfuð fjanðmann friðarins og frelsis verkalyðsins um heim allan. Þrátt fyrir virðuleik bæjarstjórnar Reykjavíkur virtist mér hæpið, að hún gæti ráðið niðurlögum þjóðabandalagsins. Því fór og betur fyrir Einar, að honum tókst eigi að eigna til ófriðar þarna í milli, því að skömmu síðar var hann orðinn eldheitur stuðningsmaður bandalagsins. Hvað hafði breyst? Jú, Rússland hafði gengið í bandalagið og þar með hvarf það af dagskrá á fundum bæjarstjórnar Reykjavíkur.

Þá munum við öll eftir því, þegar kommúnistar, sinkum undir forystu Halldórs Kiljans Laxness, kröfðust þess sumarið 1939, að við leitum verndar Bretlands og kváðu það ganga landráðum næst að gera sér eigi grein fyrir, að hér yrði eigi lifað frjálsu lífi, nema í skjóli hins mikla eyveldis. Á meðan þessu var haldið fram stóðu yfir samningar um bandalag milli Englands og Rússlands. Alt í einu lauk þeim samningum á þann ómurlaga hátt, að Rússar sömdu vináttusamning - ekki við Englendinga - heldur við Þjóðverja. Þáum dögum síðar braust stríðið út, og hætta fyrir smáþjóðirnar varð geigvenlegri en nokkru sinni fyrr. Um skeið sló þá þögn á utanríkisráðsþekinga kommúnista. Síðar opnuðust máltólin þó á ný. "Línan" frá Moskva var komin. En þá var eigi framfar minst á vernd Breta.

Verndin kom samt engu að síður. En þá var henni tekið þannig af kommúnistum, sem allir muna og allir góðir Íslendingar harma, að nokkrir forystumenn þeirra voru fluttir úr landi fyrir að spilla vinnufriði í setuliðsframkvæmdunum. Sem betur fór stóð sú herleiðing ekki lengi. Íslensk stjórnarvöld settu það sem skilyrði, þegar hververndar-samningurinn við Bandaríkin var gerður, að þessir heiðustu menn væri losaðir úr haldi og sendir heim.

Heim komu þeir og þá sem unventir menn. Sagan segir að vísu, að þeir hafi verið settir á einhvern fððurlanðsvinaskóla í Bretlandi, en samt hafa menn fyrir satt, að það hafi eigi verið námið þar sem breytti þeim svo, að setuliðsvinnan var skyndilega skýrð upp og þaðan í frá kölluð landvarnarvinna. Það, sem hafði skeð, var, að Rússar voru komnir í stríðið með Englendingum. Þá breyttist margt. Hitler, sem um skeið hafði verið hálfbróðir Stalins, varð aftur höfuðvínurinn og nýskírðu landvarnarvinnu mátti eigi trufla, enda þótt forráðamenn hennar, einir allra atvinnurekenda á Íslandi, neituðu öllum samningum við verkalyðsfélögin um kaup og kjör.

Eg skal játa, að rússneska þjóðin hefir sýnt mikinn hetjuhug í þeim heljarátökum, sem nú eiga sér stað í Austurvegi. Hún elskar auðsýnilega land sitt, þessa frjóu jörð, sem full er af ótæmandi auðsuppsprettum, sem fróðir menn hafa lengi talið, að þegar vestlagri menningu og tækni yrði við beitt, þá mundi þar ríkja auður og allmægtir. Það er ljóst, að hinn harðsvíruðu rússnesku einræðisstjórn hefir að nokkru leyti þegar tekist að leysa þessar auðlindir úr læðingi. En á það skal mint, að Davies sendiherra Bandaríkjanna, sem þar var um skeið og Litvinoff telur færa og Rússum víðanlegasta erlenda erindreka, sem þar var, segir í bók, sem sami Litvinoff telur bestu bókina, sem út hafi komið um Rússland, að einmitt það, sem áunnist hefir í Rússlandi hafi náð fram að ganga beinlínis vegna þess, að stjórnin hafði vit á að kasta kommúnista-kenningunum fyrir borð að verulegu leyti, og vitna í þess stað til sjálfþjargarvatningarinnar og einstaklingshyggjunnar hjá hverjum og einum. En þótt sá ~~stítt~~ alt þetta sé víðurkent ekki eitt orð á móti Rússum sagt, þá held ég samt, að okkur Íslendingum sé all-flestum nær skapi að miða utanríkismál okkar fremur við íslenskar þarfir en rússneskar.

Ég veit, að það hlýtur að vera nokkuð mfintýraríkt, að vera í flokki, sem heldur svo mörgum og mismunandi skoðunum fram um hin mest varðandi mál sem kommúnistar hafa í þessu gert. Og það hlýtur að vera dálítið spennandi að mega átíð búast við að því, sem maður heldur fram í dag, verði hann að mótmæla á morgun, ekki vegna þess að eigin skynsemi hafi komið manni á aðra skoðun, heldur vegna þess að valdboð hefir komið alla leið austan frá Moskva um, að nú verði að snúa við blaðinu.

En þrátt fyrir það hygg ég, að íslenskum alþenningi sé ljóst, að ef huga á um íslenskt sjálfstæði sé betra að leita forsjá þeirra, sem alveg er örugt um, að einungis hafa íslenska hagsmuni fyrir augum.

Alveg eins og Reykjavíkingar munu áreiðanlega verða á því, að í viðureigninni við Framsókn er vart að treysta þeim, sem heldu sér af að hafa lánað henni atkvæði til að koma að 7 þingsönnum af 19 og þar með gert möguleg öll hennar óhappaverk um fimm ára skeið. Einkum þegar á það er litið, að þrátt fyrir gagnsteða yfirlýsingu í útvarpinu þá hvísla kommúnistarnir því nú, þar sem þeir halda, að slíkt eigi við, að ef þeir eflist enn við þessar kosningar, þá sé sterk vinstri samvinna tryggð næstu árin, þ.e. nýtt ófremdar Framsóknar-tímabil á að hefjast. Það eru áreiðanlega fáir Reykjavíkingar, sem þess óska.

Sjálfstæðismenn einir hafa sýnt, að þeim er treystandi. Á sínum skamma valdatíma nú hafa þeir unnið stórvirki, sem lengi verða uppi. Ef þeir fá forystuna á næstu árum mun þessu bæjarfélagi og þjóðinni í heild vegna vel.

Veikleiki höfuðandstæðings Sjálfstæðismanna hér í bæ, kommunistanna, liggur í því, að allar þeirra fylgisvonir byggjast á því, að þeir fái dulist fyrir fólkinu, fái það til að trúa, að þeir hafi fjarlægst svo eina eiginlegu stefnu, að þeir séu íslenskur flokkur, sem stjórnad sé með íslenskum hagsmunum fyrir augum, þar sem þeir í raun og sannleika eru smágrein af erlendu flokksbakni, sem lýtur fyrirmælum austrænna einræðisherra um alt, sem máli skiftir.

Styrkleiki Sjálfstæðismanna er sá, að þeim mun betur, sem þeir geta fylgt fram stefnu sinni, því meira fylgi hafa þeir. Á undanfórnum árum hefir flokkurinn verið of fálíðaður á þingi og þessvegna eigi getað hrint stefnumálum flokksins fram svo sem skyldi.

Kjósundur, það er ykkar að veita flokknum afl til þess að svo geti orðið.

Góðir Reykvíkingar, Oft hefir mikið verið í húfi en aldrei meira en nú. Gerið nú skyldu yðar gagnvart sjálfum yður og eftirkomendum yðar. Gerið sigur Sjálfstæðismanna á sunnudaginn kemur meiri en nokkru sinni fyrr.